

LUŠTĚNINY

III. TRIMESTR

2018/2019

74

Štěpánka **Němcová**

6x mistryně republiky
4x vítězka Českého poháru
6. místo European Cadet Circuit
15. místo na Mistrovství Evropy
Studentka Doctrina - PG

03	Editorial
04	Jak (ne)udělat certifikát
05	Estetický kurz
06	Návštěva zdaleka
08	Turistický kurz
10	ROZHOVOR Štěpánka Němcová
13	Balada pro chtíč
14	Holandsko
17	CykloTercie
18	Poezie
19	Rozumíme si Perličky

Milí čtenáři,

máme za sebou souborné zkoušky, trimestrální testy a období plné stresu. Celý školní rok směřoval k tomuto času, k tomuto období a k tomuto dni. Všichni jsme po něm toužili a modlili se, aby už přišel.... konec školního roku a začátek letních prázdnin. Ano, konečně hodíme stres z testů a zkoušení za hlavu a budeme si moci užít dva měsíce volna, každý po svém. Dobře ty dva měsíce využijte, protože utečou jako voda a bude tu nový školní rok. (Ale nesmutněte, nový školní rok znamená i nové číslo Luštěnin) Naberte síly jak psychické, tak fyzické a užívejte si.

V tomto čísle najdete deník z Tater, Holandska, cyklistického kurzu, rozhovor s naší studentkou a několikanásobnou mistryní republiky Štěpánkou Němcovou. Také jsme pro Vás připravili to nejlepší z českého nářečí, básničky a další rozhovor, u kterého budete možná muset použít francouzský překladač. A když už jsme u těch jazyků, máme pro Vás i článek „Jak (ne)udělat certifikát z němčiny“.

Za celé Luštěniny Vám přeji pohodové a klidné prázdniny.

Eliška Košťálová

Šéfredaktorka:
Eliška Košťálová

Redaktoři:
Barbora Škývarová
Jan Kubáček
Elizabeth Hošková
Matěj Hajský

Do čísla přispěli:
Natálie Hromková
Michaela Malá
Tereza Vuová
Marie Koutecká
Zuzana Vacková
Marie Koutecká
Kryštof Redl (a zbytek tercie)
Stella Drábová
Anna Lehmannová
Mathias Palme
Eliška Kadlecová
Klára Vydrová
Magdalena Šlapáková
David Šlapák
Vojtěch Souček
Andrea Mašínová

Jak (ne)udělat certifikát

Pokud uvažujete o tom, že byste si udělali certifikát z němčiny, tak máte obrázek o průběhu celé akce. Přihlásíte se, přijdete do Goethe institutu, napíšete testy, oslníte při mluvních částech a za měsíc vám přijdou výsledky. Podobně jsem si to představovala také, když se vynechá řada nepříjemných, složitých a

Po důkladné přípravě nastává den D. Musím zdůraznit, že panika nemá smysl, ale jedním dechem dodávám, že napanikařit je skoro to nejtěžší. Po vstupu do Institutu vám absolutně nic nenapovídá, co byste měli dělat, nebo kam jít. Nezbyvá než se ptát a doufat, že vás nějaká dobrá duše nave-

kdo vedle vás bude opakovat grammatiku, kterou jste nikdy v životě neslyšeli. Až vás pustí do místnosti, tak si zaberte místo hned vpředu, je tam nejlépe slyšet nahrávku na poslech. Hodinky strčte do batohu a o tom, že byste si dali pití na lavici, ani nepřemýšlejte. Zato si naleštete občanku, protože tak detailně jako

před zkouškou vám ji nikdy nikdo kontrolovat nebude. Začíná se 65 minutovým čtením, v textu si podtrháváte a mrkněte na to, kolik času vám autoři testu doporučují na jednotlivé úkoly, ty časy celkem sedí.

Po krátké přestávce následuje poslech na 40 minut, tedy nejdřív důkladná kontrola občanky a pak poslech. Některá cvičení se používají dvakrát a ano, jsou to přesně ta, kterým dokonale rozumíte, zatímco ty části, u kterých si nejste jisti, o čem se v nich mluví, se přehrávají jen jednou. Jako poslední je psaní, kde se máte jedním textem vyjádřit ke kontroverznímu tématu a druhým o

důležitých věcí, tak to probíhá vlastně přesně takhle. Nejdůležitější částí je fáze první – přípravná. Vzhledem k tomu, že se přihlášky musí odevzdat nejpozději měsíc před zkouškou, tak má čtyři týdny na přípravu úplně každý. Tip, který vám můžu poskytnout a bude zaručeně fungovat u každého z vás je následující. Dávejte pozor na hodinách, ideálně už od tercie. Na využití této rady, bude pravděpodobně pozdě, proto vytahujte další eso z rukávu. Na YouTube existuje kanál Deutsch mit Marija, když přeskočíte ty děsivé informace, jako že by člověk měl připravovat 12 týdnů, tak to může pomoc.

de k nástěnce s papíry. Na jednom z nich v ideálním případě najdete své jméno a třídu, ve které se bude zkouška odehrávat. S největší pravděpodobností se ještě před začátkem zkoušky setkáte s lidmi, kteří ji budou skládat také. Nenechte se rozhodit, když si ně-

něčem formálně informovat. Tady se rozhodně řiďte svými pocity, ne doporučeným rozdělením času, jinak budete muset druhý text napsat za deset minut, stejně jako já. Mluvní cvičení v mém případě následovalo až další týden, ale můžete se přihlásit také na termín, kde je celá zkouška v jeden den. Což doopravdy nedoporučuju, vzhledem

k tomu, že jsem měla po písemné části pocit, že mi za chvíli praskne hlava. Ať už si zvolíte jakoukoliv variantu, tak vás pošlou na 15 minut na potítko. Dostanete na výběr ze dvou témat a jedno téma pro rozhovor. Prvních 10 minut jsem strávila koukáním z okna a přemýšlením, jaké téma si vybrat a co o něm říct, aspoň česky. Nakonec

se mi nějak podařilo zpomalit mluvení natolik, že jsem zvládla říkat 4 minuty něco k tématu. V diskuzi mě podržel ten, kdo byl zkoušený se mnou, takže i to nějak dopadlo. Když tohle všechno absolvujete, zbývá jen počkat, až vám přijde certifikát.

Zuzana Vacková, septima

Estetický kurz 2019

Estetický kurz proběhl ve dnech 6. až 10. května 2019, a to v rodném městě Bedřicha Smetany – Litomyšli. Byli jsme ubytováni v přehradě bývalém zámekém pivovaru, který patří mezi pa-

mátky organizace UNESCO. Během našeho pobytu jsme navštívili Portmoneum – dům s malbami a uměním Josefa Váchala. Většina z nás se zastavila v ložnici, kde jsme mohli obdivovat změř všech možných výjevů, skrytých nápisů,

a hlavně dábly pozorující nás ze všech stran.

Dále jsme zašli do zámeckého sklepení, které se nacházelo doslova vedle našeho ubytování. V něm se nachází stálá výstava soch Olbrama Zoubka, která je jedinečná, originální a svým způsobem zvláštní. Nevím jak ostatním, ale mně se od tamtud ani odejít nechtělo. Na sochách byl velmi dobře vidět progres sochaře Zoubka během let, každá měla svůj význam a příběh. Ale to

nebylo vše. Ještě jsme si za těch pět dní zkusili udělat vlastní sgrafita a vytvářeli umění – od kramářských písni, přes kresbu v plenéru, až po vlastní divadelní představení.

Jan Kubáček

D'UN PAYS LOINTAIN

VISITE

ZDALEKA

NÁVŠTEVA

Chaque mardi pendant le troisième trimestre mademoiselle Loriane Bertill a fréquenté nos leçons de français. Loriane, originaire d'une petite île qui s'appelle la Réunion et qui se trouve proche de Madagascar, était en République tchèque pour un stage parce qu'un jour, elle voudrait devenir prof de français.

Avant son départ, nous avons fait un court interview avec elle. La première partie de l'interview est un questionnaire de Proust, qui est basé sur les réponses rapides, et la deuxième partie et un „Si“ questionnaire qui est basé sur l'imagination de l'interviewé.

Bonne lecture!

V průběhu třetího trimestru k nám každé úterý do hodin francouzštiny docházela Loriane Bertill.

Loriane, původem z malého ostrova jménem Réunion poblíž Madagaskaru, byla v České republice na stáži, protože by se jednoho dne ráda stala učitelkou francouzštiny.

Před odjezdem jsme s ní udělaly krátký rozhovor. První část rozhovoru je tzv. Proustův dotazník, který je založený na co nejrychlejších odpovědích. Druhá část dotazníku je takzvaný „Kdyby“ dotazník, založený na představivosti dotazovaného.

Příjemné čtení!

La qualité que vous préférez chez un homme?
La douceur.

Votre occupation préférée?
Lire.

Votre rêve de bonheur?
Voyager.

La fleur que vous aimez?
L'orchidée.

Ce que vous détestez par-dessus tout?
La méchanceté.

Votre devise?
Tout va pour le mieux dans le meilleur des mondes (même si ce n'est pas un vrai devise).

Comment vous aimeriez mourir?
Dans le sommeil, vieille, tranquillement.

Le pays où vous désiriez vivre?
Le Canada.

Votre héros dans la fiction?
Hercule Poirot.

Le don de la nature que vous aimeriez avoir?
Pouvoir guérir toutes les maladies, tous les maux.

Si vous étiez un animal, vous seriez...?
Un chat.

Si vous aviez un pouvoir magique, vous aimeriez...?
Voyager dans le temps.

Si vous étiez un moyen de transport, vous seriez...?
L'avion qui est le plus sûr.

Si vous étiez un fruit, vous seriez...?
Une fraise.

Si vous étiez un ustensile de cuisine, vous seriez...?
Un fouet.

(Natálie Hromková, Marie Koutecká, Aicha Roubíčková, Anna Vernerová, septima)

Čeho si u muže nejvíce vážíte?
Přívětivosti

Co nejraději děláte ve volném čase?
Nejraději čtu

Jak si představujete štěstí?
Jako cestování

Vaše nejoblíbenější květina?
Orchidej

Co vám nejvíce vadí?
Zlomyslnost

Jaké je vaše motto?
Tento svět je nejlepší za všech možných. (i když to úplně není motto).

Jak byste si přála zemřít?
Ve spánku, stará, klidně.

Země, kde byste si přála žít?
Kanada.

Váš nejoblíbenější knižní hrdina?
Hercule Poirot

Jakou schopnost byste si přála mít?
Umět vyléčit všechny nemoci .

Kdybyste byla zvíře, byla byste...?
Kočka.

Kdybyste měla magickou schopnost, ráda byste...?
Cestovala v čase.

Kdybyste byla dopravní prostředek, byla byste...?
Letadlo, které je nejbezpečnější

Kdybyste byla ovoce, byla byste...?
Jahoda.

-Kdybyste byla kuchyňská potřeba, byla byste...?
Metlička

(Natálie Hromková, Marie Koutecká, Aicha Roubíčková, Anna Vernerová, septima)

Turistický kurz

NEDĚLE

Sraz 19:25 na autobusovém nádraží. Doklady v pořádku, žádné prošlé pasy ani občanky. Sešlo se nás celkem 17, což je sice poměrně málo, ale pořád je to více než polovina třídy, takže to považujeme za úspěch. S krosnami a batohy to ovšem 100% úspěšnost nebyla. Byl mezi námi jeden cestovatel s kolečkovým kufríkem. Odvážlivec. Chvíli jsme si mysleli, že nás odjede 16, ale nakonec naše přísná komise (pan profesor) i tuto bagáž nechal do autobusu naložit. V autobuse jsme snědli veškeré sladkosti během prvních deseti minut, vypili horkou čokoládu a zbytek večera a noci jsme již jen klímbali. Musím říct, že cestování v lůžkovém vlaku asi není nic pro mě. Málem jsem dvakrát vypadla ze své postele a spánku mi také moc dopřáno nebylo. Ale říkala jsem si: „Ale-

spoň mě zítra čeká pořádná výzva – první túra s energií ze tří hodin spánku.“ – Nedoporučuji.

PONDĚLÍ

Mysleli jsme, že první den bude kratší výlet, když jsme všichni unavení z té cesty – omyl. Vyrazili jsme směr Krakova hoľa.

Bylo krásně a cesta byla samozřejmě do kopce, chvíli rovně, z kopce a zase do kopce. Každých 100 metrů jsme se zastavovali u kdejaké květiny či brouka – klikoroha nám zavraždila padající šiška – Odpočívej v pokoji. Součástí naší výpravy byl i

Oliver, který celou dnešní cestu absolvoval bos, ano, bez pohorek. Potkali jsme vlčí a medvědí pozůstatky ze strávené potrawy – tzv. bobíky, a trochu jsme

se také na tom sluníčku spálili. Večeře byla dobrá, referáty se zvládly a nekecám, už ve 21:33 jsme spali jak mimina.

Téma dne:

„Co bychom dělali, kdyby na nás zaútočil medvěd?“

„Asi utíkali. Spíš by mě zajímalo, co by dělal náš bosý Oláč s tím klackem, kdyby na něj méda zaútočil.“

„Správná otázka je spíš, co by dělal ten medvěd, kdyby na něj zaútočil Oliver.“

ÚTERÝ

Jde nás 16, úpal už si jednoho sebral a dnešní „výlet“ byl jedním slovem MASA KR. Opravdu, za mě nejtěžší den. Šli jsme snad všim možným, kromě pěšiny. Potokem do kopce, větvemi, spadnými stromy, borůvkám, potokem z kopce, sněhem (proběhlo i válení a stavba sněhuláka), a tyto drsné podmínky si tak vyžádaly první oběť – vyvrkнутý kotník. Obdiv a potlesk těm, kteří se o něj starali a pomáhali mu až do konce trasy, já měla co dělat, aby mi nekřupl můj vlastní. Také

j jsme potkali pána, který byl smutný, protože se mu ztratili jeho dva pejsci – snažili jsme se je někde alespoň zahlédnout, ale neúspěšně, snad je někde

nakonec dohnal. Pořadu jsme tak tedy také zdolali.

Hlášky dne:

1) „A ten pán říkal, že se mu ztratili psi, jo?“

„No jako nemluvil česky, takže je možný, že je spalal.“

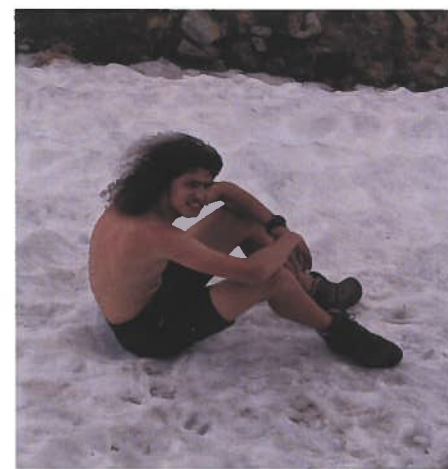
2) „Tyhle chaty jsou taky určitě privátní.“

„Myslíš?“

„No jasný, normálně domky na projímání.“

STŘEDA

Takzvaný „odpočinkový den“, aneb 17 km, dobrý den. Ale ne, je pravda, že dnešní den je jednodušší. Navštívili jsme Jeskyni Slobody, kde jsme byli s kupou malých dětí a z výkladu jsme slyšeli asi jen „Nech sa páčí. Pokračujem.“, ale alespoň jsme se zchladili. Oběd jsme si snědli kousek níž pod jeskyní, kde jsem rozsedla mostík, což se se mnou vezlo až do konce kurzu.

Já z toho ovšem viním slovenskou (ne)kvalitu jeho konstrukce a materiálu. Výstup na Ostriedok a hřebenový pochod. Rozpřelo se nám, takže jsme chvíli

čekali pod památným přístřeškem, kde jsme se dozvěděli, jakými všemi neobvyklými způsoby se dá v Tatrách umřít – kromě umrznutí a infarktu můžete totiž také narazit do sněžného děla nebo se nechat přejet rolbou.

Zbytek dne jsme si odpočinuli, užili si dlouhé sprchy a nějaký ten spánek navíc.

Večer před Večerníčkem jsme strávili klasicky hraním karet a povídáním u čaje.

Hláška dne:

„Tady jsou jinak velký kapky teda. U nás to takhle neprší.“

„Se nemůžeš divit. Tady mají „tatarský“ kapky.“

ČTVRTEK

Výstup na Chopok nás i přes hrozbu bouřky, sněhu a hurikánu čekal i tak. „Buďte připraveni na všechno.“ – to byla ranní dávka motivace. Cesta nakonec nebyla tak urputná, stoupání bylo mírnější. Na vrcholu jsme potkali skupinu kamzíků a pár svišťů, kteří byli tedy pěkně tlustí – Buřtové. Mlha a mráz nás ovšem nakonec nedostaly a celý výlet jsme tak zvládli bez větších ztrát. Dokonce jsme si užili několik pádů/skluzavek po sněhu, které se pár jedincům i povedlo zdokumentovat. K večeri byl smažák, takže jsme byli relativně spokojeni, z halušek z předešlého dne jsme si totiž nesli trochu zklamání.

Hlášky dne:

1) „Tak svišť a bobr, to je to stejné.“

2) Pan profesor před krátkou lávkou přes řeku: „A tadyta jde poslední,“ ukazujíc na mě. „Pod ní padají mosty.“ – děkuji pěkně

3) U večere: „Po tom, co jsme jim ráno odmítli ty klobá-

sy, už nám žádný maso nedaj.“ – nedali.

PÁTEK

Poslední den. Nožky už necítíme, takže Chopok dneska klidně znovu. Ale přeci jen jsme byli rádi, že jsme místo toho navštívili Ledovou jeskyni, ve které teda byla zima opravdu jako na Sibiři, takže jsme teplo museli vytvářet hromadným třením nebo dobrovolným vybíháním schodů. V Liptovském Mikuláši jsme měli dobré kafe a pak už jsme jeli směr travertiny v Bešeňové, odkud

jsem si odnesla pocákané boty železnou vodou, protože moji ekologičtí spolužáci se rozhodli průchod vodě tvořit jejím cákáním úplně na všechny strany. Boty tak již bílé nejsou. Termály v Bešeňové někoho vyléčily a někoho málem zabily. Tobogány si užila spíš chlapecká část třídy – jako děťátka, známe to všichni. Hladoví jsme se poté po nákupu sýrů a bryndzy vrátili do Liptovského Mikuláše a užili si výbornou večeri v jedné z místních restaurací. Přejedli jsme se pěkně, ale stálo to za to. Poté už jen počkat pár hodin na vlak a bude konec.

Hláška dne:

„Já už nemůžu, ale nechci to nechávat.“

„Nenechávej! Však musíme dojít celej ten tejden.“

Natálie Hromková

6x mistryně republiky
4x vítězka Českého poháru
6. místo European Cadet Circuit
15. místo na Mistrovství Evropy
Studentka Doctrina - PG

Štěpánka Němcová

„Babi, pojd' se mnou mečovat!“

Věk 18 let Bydliště Liberec Závodní sport sportovní šerm Koníčky trávení času s blízkými

Jak dlouho se věnuješ šermování?
Celkově deset let.

Takže máš trenéra v Londýně?
Ano, přes našeho nejlepšího šermíře Alexandra Choupenit-cha, který byl na olympiádě v

Kolikrát týdně máš trénink?
Šermířský „sparing“ a školu s trenérem mám třikrát až čtyřikrát týdně. Jezdím pokaždé do Prahy. Takže pondělí, středa, čtvrtek plus občas víkend. A pak mám čtyři až pět kondičních tréninků za týden. Zhruba to vychází na deset tréninků za týden.

Riu a který si sehnal trenéra v Londýně. Ziemowit Wojciechowski je polský trenér, který tam už několik let žije. On je jeden z nejlepších trenérů na světě a já

mám tu možnost tam trénovat.

Jaké máš cíle a zajímavé akce v letošním roce?

Teď už mi sezóna skončila, teď mě čekají jenom „mistráky“, MČR. Takže se teď spíš připravuju na příští sezónu. A tam mě toho čeká spousta, protože jsem posledním rokem juniorka, takže jezdím všude možné. Chtěla bych se třeba podívat do Havany. Dále Mistrovství světa seniorů, Mistrovství Evropy, Mistrovství světa juniorů...to by mělo být v Salt Lake City v Americe. A taky příprava na Tokyo. Nějaké kvalifikační turnaje bych chtěla zkusit a třeba to klapne

Musíš teda v zahraničí trávit hodně času...

Ano. V podstatě skoro každý měsíc jsem někde. Třeba leden, únor byl každý víkend nějaký závod, nějaké mistrovství světa, takže to jsem byla každý víkend v jiné zemi. A dost často jezdím do Londýna trénovat.

Jak jsi se dostala k šermu?
Už od malička jsem milovala jsem všechny filmy s D'Artagnanem, Tři Mušketýři...Babička mi často říká, že už ve třech letech jsem brala vařečky a říkala jsem jí: „Babi pojd' se mnou mečovat!“. To byla moje oblíbená

věta. U mě to byly od mala více meče a kuše než panenky.
Věnoval se už někdo ve vaší rodině šermu? Nebo jsi první?
Ne. Já jsem první.

Co je pro tebe na šermu nejtěžší?

Hrozně mě vyčerpává cestování do Prahy, proto mám ve škole individuál, protože když přijedu o půlnoci domů ve všední dny... to bych prostě nedala. Jinak technicky mám už od malička hrozně rychlé nohy, ale ruka mi zaostala. Takže do teď mám problém dobře pracovat s rukou.

Máš nějakou oblíbenou trofej nebo úspěch, na který jsi opravdu pyšná?

Podařilo se mi získat 6. místo v Manchesteru. Ještě nikdy se mi

nepodařilo získat placku na světovém závodě, ale hodně blízko jsem tomu byla právě v Manchesteru v Anglii. Pak mám ještě jeden oblíbený úspěch, a to je 15. místo z Mistrovství Evropy,

kde jsem byla první holka ve floretu (typ šermování), která se dostala do světové šestnáctky. Z toho jsem měla opravdu radost.

Vyhovuje ti to takhle ve škole?

Určitě mi to vyhovuje. Hlavně si čas můžu určit sama. Ráno vstanu, učím se, pak mám jeden trénink, učím se. Dopoledne si můžu zařídit věci, který bych normálně nemohla. Já už si nedokážu představit, že bych si sedla do lavice a strávila tam devět hodin sezením. Upřímně, když už jsem tady jen na dvě hodiny, tak si říkám: tyjo, bolej mě záda, šla bych plavat, šla bych běhat, cokoliv...hlavně už ne sedět.

Neříkáš si někdy: „Proč to dělám? Mohla jsem mít klid!“

Určitě. Myslím si, že tohle si říká každý člověk, co něco dělá na profesionální úrovni. Třeba

Co děláš ve svém volném čase? Cokoliv. Hlavně se teda snažím trávit čas s rodinou, přítelem a s kamarády, protože když hodně cestuju, nemám tolik času a zjišťuju, že to, jak strávíte čas, je to nejdůležitější. Na druhou stranu mám taky ráda čas pro sama sebe, takže určitě seriály, filmy, knihy. Potřebuju nějaké odraťování, takže si ráda zajdu sednout někam na drink.

Jestli chcete udělat Štěpánce radost, pozvěte ji na Piňakoládu.

Jak funguje tvůj individuál ve škole?

Je to taková forma vysoké školy. Akorát vím, co se bude v trimestru dít od profesorů a je jenom na mně, jak se naučím, také si sama určuju, kdy přijdu na test. Samozřejmě mám i konzultace, třeba z matiky a chemie, protože to je pro mě hodně těžký, takže mám konzultace od paní profesorky Horákové, bez nich bych to asi nedala.

letos jsem si to řekla přímo v závodu jednou, ale to jsem byla opravdu na dně. Jsou chvíle, kdy je člověk jednou nahoře a jednou dole. Tohle byl zrovna moment, kdy jsem byla úplně dole a říkala jsem si, že už toho mám plný zuby. Hlavně když to je nějaký závod po sobě, co se mi nepodaří. Ale je to jenom ta pětivteřinová myšlenka, kdy mi pak naskočí, proč to dělám a že to má smysl a cíl.

Jak si představuješ svůj ideální den?

Ideální den by pro mě byl bez šermu, protože bych si potřebovala odpočinout. Ale ten den by určitě zahrnoval nějakou fyzickou aktivitu, protože mi to dělá dobře a ráda se hýbu. Do toho bych chtěla zapojit své blízké a dobré jídlo. Takže by to probíhalo asi následovně. Ráno vstanu, kouknu se na nějakou pohádku, pak bychom šli celá rodina na squash. Oběd bychom měli v Q Burger v Jablonci...pořádně se zprasit. No a pak bych strávila odpoledne na naší chatě v Českém Ráji, kde je naprostý klid a člověk nemusí nic řešit.

Která písnička/činnost ti dokáže vždycky zlepšit náladu?

Moje nejoblíbenější písnička je asi od Macklemora „Willy Wonka“. Ta mě dokáže nahecovat.

Chtěla bys později pokračovat jako trenérka, rozhodčí nebo se zaměřit čistě na dráhu závodníka?

Ideální by bylo, kdybych pokračovala jako závodnice do 24 let, protože holky to mají nastavené jinak než kluci. Být trenérkou nebo rozhodčí by mě asi tolik nenaplňovalo, protože u nás v Čechách není šerm moc rozšířený.

A kdybys trénovala v zahraničí?

V zahraničí by to už smysl mělo. Ale já jsem taková patriotka, takže bych asi nemohla takhle odjet za prací jinam.

Jaká jiná profese by tě bavila?

Chtěla bych vystudovat sportovní psychologii a být mentální coach. Třeba to bude u šermu. To by se mi líbilo. Zůstat u šermu, ale z jiného pohledu.

Podporuje tě tvoje rodina či kamarádi?

Bez nich by to nešlo. Rodina se mnou musí žít a rodiče se přizpůsobují mému harmonogramu. Třeba když jezdím do Prahy a z Prahy, tak je to náročný. Jinak rodina i kamarádi se mnou všechno prožívají. Kdykoliv vyhraju, tak se mnou slaví, a když prohraju, tak se mnou truchlí.

Jaké je tvoje oblíbené jídlo?

Tohle je ta nejtěžší a zároveň nejlepší otázka. Nemůžu říct, jaké je moje nejoblíbenější jídlo...já miluju jídlo. Miluju českou kuchyni, třeba svíčkovou. Nebo mám taky ráda takový ty „prasečiny“ jako jsou burgery, pizza, sushi, tacos. Samozřejmě si ráda dám i zdravé jídlo, nemám s tím problém. Ale oblíbené jídlo vybrat nedokážu.

Eliška Košťálová

Balada pro chťič

Michaela Malá

*Sličná panna ve světnici, celé noci sama jen,
ničeho však nemá málo, možná lásky, smutek ten.*

*Panna tkajíc novou vlečku,
vzpomíná si na matičku,
vzpomíná i na milého,
na hochu tak rozmilého.
Zbyly po něm kosti jen
A jí život – bolest, sten.*

*Panna slzy horké roní,
padají jí do klína,
co tu náhle silně voní,
stiskne křížek – snad síra?*

*Z kamen hustý oblak kouří,
černé drápy chtějí ven,
panna zraky své jen mhouří,
ach, snad je to pouhý sen!*

*Domem duní hrubý hlas,
zhrozil by se každý z vás.
„Panno krásná, panno smělá,
na ženicha 's zapomněla!
Otevři ta kamna trošku,
jsem tu jenom na otočku!“*

*Panna -děs -se zhrozila,
kdo ji tu teď proklíná?
Však cosi táhne ji tam blíž,*

*klekne si ke kamnům níž.
Vidí hochu – kol se dívat,
švarný je to mládenec,
rudá kůže smí s ohněm splývat...
popadla hned růženec.*

*„Dáble hrozný, zmiz z těch kamen,
nechť vyhasne již tvůj plamen,
byť chťič, pane, ve mně vře,
jiná ti snad otevře!“*

*Sličná panna ve světnici - do ohně si přikládá,
sama sobě nalhává si – nevšimla sis – nedovělas kamna.
Dům se hustým dýmem plní,
dívka dme se touhou.
„Panno krásná, panno smělá,
na ženicha 's zapomněla!
Otevři ta kamna víc,
nechť ti mohu vyjít vstříc!“*

*Panna slzy polyká,
vášní se tu zalyká:
„Dáble hrozný, zmiz z těch kamen,
nechť vyhasne již tvůj plamen,
byť chťič, pane, ve mně vře,
jiná ti snad otevře!“*

*Sličná panna ve světnici stele čisté peřiny,
lehký úsměv má na líci počítajíc vteřiny.
Žár, dým, síra, hrubý hlas,
všechno je tu opět zas.*

*„Panno krásná, panno smělá,
na ženicha 's zapomněla!
Otevři ta kamna už,
já jsem teprv pravý muž!“*

*Panně došla dobrá vůle,
jak rozumu by měla půle,
běží, kamna otevře,
líbí se jí, co uzře.*

*Sám velký pán podsvětí,
drží pannu v objetí.
Je to tady, nahá kůže,
panně už nic nepomůže.
Však dábel ji v zápětí,
zatáhne do podsvětí.
Za Boha zradu dodnes trpí,
trestem horším než-li smrtí,
a i když ten čas letí,
rodí mrtvé děti.*

HOLANDSKO

Výběr z blogů

Anna Frank Haus

První památka, kterou jsme poslední den v Amsterdamu navštívili, byl dům se zelenými dveřmi, číslem popisným 263 a nápisem „dům Anny Frankové“. Dvnitř jsem sice nešli, ale bylo zajímavé vidět, kde se tato slavná židovská dívka ukrývala za druhé světové války.

Museum Van Gogha

V Amsterdamu jsme také navštívili museum jednoho z nejvýznamnějších malířů nejen 19. století, a to Vincenta Van Gogha. Hned na začátku nás překvapilo, že vstupenky do muzea jsou zcela zadarmo (stačí si je pouze rezervovat na internetu). Vystáli jsme si frontu, která netrvala ani 3 minuty, a hned jsme mohli jít obdivovat jeho výtvoř. Všechny nás zaujaly nejen nádherné obrazy s impo-

Květinový trh Singel

Na vodním kanálu Singel se nachází květinový trh, který je otevřen od února do prosince každý den kromě neděle. Řada stánků vedle sebe, všechny prodávají skoro to samé – různé květiny a cibule, nejčastěji samozřejmě tulipány, a také spoustu suvenýrů. Tento trh byl založen v roce 1862 a je umístěn podél kanálu z toho důvodu, že sem bylo zboží dováženo na lodích po kanálu.

14

zantní a originální malířskou technikou, ale také informace o samotném Vincentovi a jeho obrazech. Vše bylo psáno v angličtině, které jsme s přehledem rozuměli. Byla možnost si také pod elektronickou lupou přiblížit strukturu jeho maleb nebo si poslechnout audionahrávku jeho deníků. Na všechny dýchala lehce pochmurná atmosféra při čtení jeho životopisu, protože jsme se dozvěděli o jeho psychickém

stavu a depresích.

Museum Stedelijk

Po museum Van Gogha jsme navštívili moderní museum Stedelijk, které se snaží být jedním z nejzajímavějších muzeí na světě. Dle nás se mu to i celkem daří. Moderní budova ve tvaru vany sídlí hned vedle muzea Van Gogha na Museumplein. Vstupenky jsme měli zdarma jakožto děti pod 18 let. Museum Stedelijk má jednu z nejbohatších sbírek na

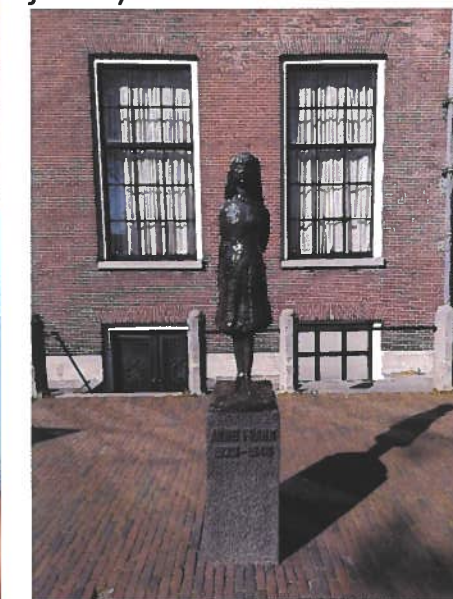
světě. Některé exponáty jsou zcela bizarní a některé byly naopak celkem všední. Bizarnosti ovšem jako v každém moderním muzeu převažovaly. Nachází se zde díla Andyho Warhola, Willema de Kooniga, Pieta Mindiraana, Gerrita Ritvelda a spousta dalších. Samozřejmě jsme také navštívili obchod se suvenýry a kavárnu, ze které nás později vyhodili kvůli Davidovi, který si nic nekoupil a rozlil pití po celém stole.

Chinatown

Procházeli jsme Red light district (čtvrť červených luceren), a když jsme ji zce-

la prošli, dostali jsme se do Chinatown. Zde jsme zahlédli nějaké trhy, spoustu mávajících koček ve vitrínách a drahé čínské občůdky, ne jako ty naše v Čechách.

Kostel Oude Kerk

Tento kostel, jehož název se překládá jako Starý kostel, je první kostel v Amsterdamu a je to také nejstarší dochovaná budova Amsterdamu. Nachází se ve čtvrti De Wallen, známé jako Čtvrť červených luceren. Tento kostel byl původně římskokatolický, dnes je však protestantský a je postaven v gotickém stylu. Kostel je téměř celý prosklený a okna zdobí nádherné vitráže. Jsou tam také velké varhany, které ještě dnes slouží při varhanních koncertech.

JÍDLO

Hranolky

Pokud dostanete v Holandsku hlad určitě si zajdete na hranolky, které nejsou zas tak drahé a určitě vás nasytí. Vafle Vafle jsou populární pochutinou v Amsterdamu, a to

hlavně mezi turisty. Často se podávají studené, polité různými polevami, s různými příchutěmi, posypané marshmallow, bonbóny či čokoládou. Sami jsme si dvě zkusili – a upřímně? Zas tak moc nám nechutnaly.

Zmrzliny

Na náš vkus bylo v Amsterdamu možná až příliš mnoho cukráren, ve kterých bylo možno zakoupit zmrzlinu. Byly doslova na každém rohu. A jelikož jsme byly hladové a měli jsme na „něco sladkého“ chuť, rozhodli jsme se, že zkusíme holandskou zmrzlinu. Mají mnoho různých zajímavých příchutí a všechny, co jsme zkusili, byly dobré

Davidův prožitek z McDonald's

Já jsem se tedy rozhodl napsat o holandském McDonaldu. Jelikož jsem si zapomněl zarezervovat lístek do Van Goghova muzea, kam šli moji spolužáci, musel jsem si najít individuální aktivitu na hodinu a půl. Po půl hodině marného hledání zajímavého místa jsem se rozhodl zamířit do obchodu se žlutým vodotryskem-McDonald. A musím uznat, že McDonald v Česku a Holandsku je úplně

15

jiná liga. Holandský je mnohem lepší, a to nejen ingrediencemi (chvilí jsem měl pocit, že dokonce jím opravdové maso), ale i servisem a nabídkou. Bylo tam tolik věcí, že jsem opravdu nevěděl co si dát, nakonec stejně zvítězil klasický cheeseburger (neměl jsem moc peněz). Ale i ten byl lahodný a klidně bych řekl, že to byl nejlepší burger,

co jsem kdy jedl. Je škoda, že takto dobré McDonaldy v Česku nemáme, ale zas by tam děti trávily ještě víc času. Každopádně až příště pojedu do Holandska, přesně vím, kde se najím.

Holandské aktivity, zábava

Clubbing a Coffee Shopy

V Čechách známe chození do klubů také, ale v Holandsku to patří ke každodennímu životu náctiletých. Je normální,

že se každý pátek či o víkendu dohodne parta kamarádů a jdou tančit do jednoho z místních klubů – a že jich je v Holandsku opravdu mnoho. Domů se samozřejmě vrací až v pozdních nočních hodinách.

A zatímco clubbing je velmi populární po celém Holandsku, coffee shopy jsou typické pro Amsterdam (i když se také nacházejí po celém Holandsku). Vstup do nich je omezen pouze pro dospělé, a to kvůli tomu, že se uvnitř prodává a kouří marihuana. Takže jsme se bohužel do žádného z nich nedostali, ale zvenčí jsme jich viděli několik. Jsou mezi turisty tak populární, že některé z nich mají i vlastní suvenýry (např. trička, hrníčky,...).

Cyklistika

V Amsterdamu je cyklistika, ostatně jako po celém Ho-

landsku, velmi populární. Lidé se na kole dostávají v podstatě všude. Každý rok je vytaženo z kanálů v Amsterdamu okolo 10 000 kol. A mají dokonce starostu cyklistiky!

- Jan Kubáček, Daniel Stádník, Kryštof Ivanka, Michal Lizler, Štěpán Hyk

- Stella Drábová, Anna Lehmannová, Mathias Palme, Eliška Kadlecová, Klára Vydrová

- Magdalena Šlapáková, David Šlapák, Vojtěch Souček, Andrea Mašinová

Tercie's mountain bike training course

A few weeks ago we, the students of class tercie, took part in the mountain bike training course. We are going to tell you something about our adventures and experiences in the following paragraphs. Enjoy reading ;-)

Kryštof Redl

Monday - the beginning of our journey

On Monday 6th March we set off from Liberec at 9:30. The weather wasn't good, and it was cold. We rode to Chrastava, where Mr. Blecha joined us. Then we continued to Bílý Kostel nad Nisou. We rode through it and our next stop was in Hrádek nad Nisou - we had lunch there. After the lunch we went to Germany. The

last village in Germany was Jonsdorf. Then we finally saw Luž mountain, but there was a never ending hill. Fortunately, everybody rode up Luž mountain and we were all happy...
Written by: Tereza Pecková, František Beran, Adam Kavka, Veronika Modrá, Albert Moc

Tuesday - the day of endless hills and rain

On Tuesday our trip began at 9:30, when we got on our bikes and rode down Luž

mountain. After some time, we arrived in Kytlice village, where we had a lunchbreak. Then we visited the rock called Panská skála, which is well-known for its appearance in the Pyšná princezna movie. While we were admiring the rock, the sky opened, and alien spaceship landed in front of us. Just joking, it started to rain. We finally reached our chalet rainswept. We were tired, but we were proud of ourselves.
Written by: Kryštof Redl, Eliška Hýřová, Josef Jan Škoda, Barbora Jandějsková and Adéla Ježková

Wednesday - the day of the first falls

At quarter to ten we set off from the chata Luž chalet. We got on our bikes and rode down the hill. We rode to Krompach, where we took a break. We rode through Mařeniце to Sudeteland-Germa-

ny, where we stopped to take in the beautiful view. After we had enough of the view, we went back the way we came except we took a left and rode through the forest. At the end of the forest Vojta

fell of his bike but the teachers took care of him, so we continued forth. We rode along the Malevil golf course and then to the U tří lip pub in Mařenice, where we got some ice cream. After this break we were hit by a very big hill, but we eventually got back to the chalet in one piece, including Vojta.

Written by: Kamil Soltan, Jonáš Svatuška, Karla Cikánková, Tereza Erlebachová, Kateřina Francová

Thursday-the bike-free day
On Thursday we went on two walking trips. In the morning, after a tasty breakfast, we set off from the Chata Luž chalet. The weather was bad, but it wasn't raining. We walked up Nonnenfelsen rocks, the views were perfect. Then we went through a forest, back to the chalet. After a great lunch and lunch break we prepared for another trip. We set off the chalet and we went on the top of Luž mountain. There were beautiful views of the landscape. Eventually we got tired of the wonderful views, we went back to the chalet. After that we had a good risotto for diner.

Written by: Vojtěch Vlček, Matyáš Knespl, Štěpán Šuma, Markéta Mysíková, Tobiáš Strýček

Friday
On Friday we rode back to Liberec. Our journey was at its end.

In conclusion
During these 5 days my classmates and I learned a lot about cycling but also about the Lužické mountains and their history. Many of us found, a new hobby, we strengthened our friendships and we beat our limits. Despite the weather, which was sometimes terrible. Fortunately, no-one was hurt. Credits go to all of you including our brave teachers, who spent the week with us. I am not going to lie, I think we had a great time. I believe you enjoyed the reading.

Redl Kryštof -editor and criminal who can't pronounce "impossible"

ROZUMÍME SI?

Pomatuji si výlety do Ostravy, jeli jsme úmorně dlouho vlakem, a když jsme dorazili do naší cílové destinace, měli jsme pocit, že jsme za českými hranicemi. Nářečí, to byla ta záhada, které jsme nerozuměli...

Lingvistický koutek

Oficiálně máme v Česku několik typů nářečí:

Česká nářeční skupina (s obecnou češtinou jako interdialektem)

Středomoravská nářeční skupina (hanácká)

Východomoravská nářeční skupina (moravskoslovenská)

Slezská nářečí
(Tyto skupiny se dělí na další podskupiny)

Dovolil bych si vybrat pár zvláštních slov ze zákoutí češtiny.

Jižní Čechy:

hapina - jízdní kolo
kaslík - domácí schránka na poštu
lokáč - velká louže

České Budějovice:

pikador - párek v rohlíku

Brno (brněnský hantec):

šalina - tramvaj
šalinkarta - průkazka na MHD
bóchat - pracovat
prýgl - brněnská přehrada

Západní Čechy:

škrejpat - poprchávat
paňár - lumpík/hajzlík
šprišel - příčka žebříku
šufánek, žufánek - naběračka
pukl - kozel

cukle - pantofle
kolikapátý - kolikátý
krajón - versatilka
kudypa - kudy
mulina - prase

Valašsko:

hafera - borůvka
frgál - koláč
pukl - kozel
cukle - pantofle
kolikapátý - kolikátý
krajón - versatilka
kudypa - kudy

Vysočina:

poslámka - prostěradlo

Česká Sibiř:

pešunk - železniční val

Zajímavost

Při psaní a hledání jsem zjistil, že máme mnoho výrazů pro slovo „bramborák“. Například je bramborák v západních Čechách, po Karvinsku, „sejkora“ z oblasti Krkonoš a na závěr, „cmunda“ z jižních Čech.

Matěj Hajský

Poezie

/V/

Jsi jenom chudší převrácené „A“,
střecha, kterou odnesl víchra
a nechal ji na pospas osudu.
Zbytečná si přijde, ale není.

Tereza Vuová

/L/

Jsi jako dvě linie,
které spolu pravý úhel tvoří.
Jako dalekohled v ponorce,
když do hlubin moře se noří.

Marie Koutecká

/Po všem/

Nakonec si uvědomíš,
že máš aspoň zkušenost.
A i tak s tím zápolíš,
až dorazí šílenost.

Básníci jsou prý blázni,
asi se k nim přidám.
Až uteču kázni,
za nimi se vydám.

Matěj Hajský

PERLIČKY

Profesor: „Sraz v 7:15 na nádraží.“
Studentka: „Honzo, takže v 7...“
Honza (student známý svojí do-
chvilností): „...vstávám“

Nekonečná cesta do Švýcarska
Martin: „Hele tady to vypadá jako
v Česku.“
Eliška: „Jsme v Plzni...“

Hodina FCE-pokročilá angličtina

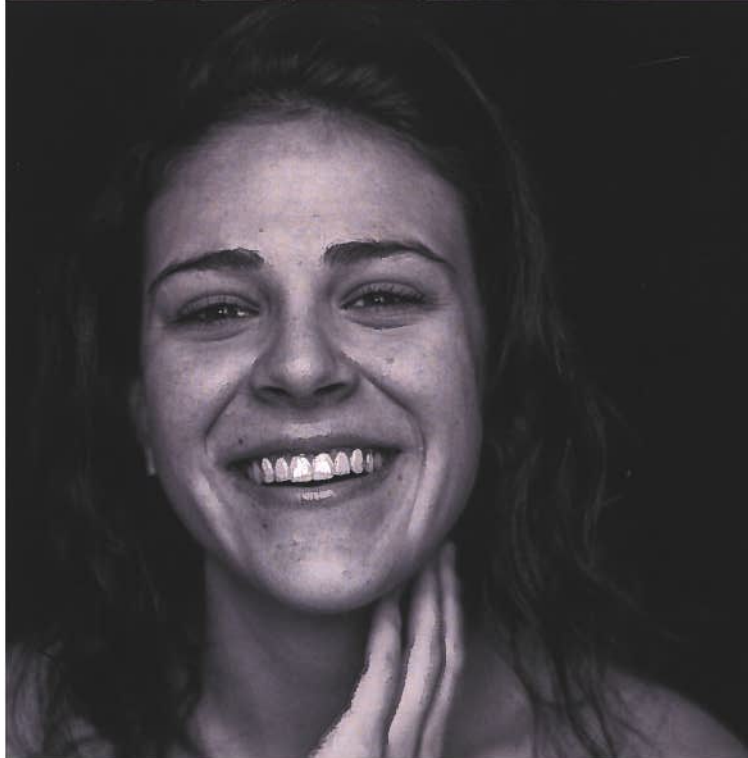
Matěj: „I enjoy riding in the mid-
dle of the road, because than I feel
like a car.“

Hodina biologie
Profesorka: „Řekněte příklady
hmyzu...“

Studentka: „Moucha, včela, vos,
pstruh...počkat, cože!“

Probíhalo hlasování ve třídě
Student (který jako jediný hlasoval
pro jinou možnost): „Když je ze
tří jenom jeden chytřej, nemůže se
hlasovat...“

Hodina dějepisu
Profesor: „Rakouský hrabě jmé-
nem Taaffe, neplést s bonbóny
Tofffee, zní to stejně, ale chutná to
jinak.“

Vítězné fotografie od Zuzany Bednářové, studentky Doctrine - PG, z 12. ročníku mezinárodní fotografické soutěže na téma VLNA.